

Vrchnímu státnímu zastupitelství v Olomouci
tř. 17. listopadu 44, Olomouc, 771 11

OKRESNÍ STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ
V OLOMOUCI
Došlo 25-05-2010hod.
jednoukrát
příloh.....

od

Mgr. Vladimíra Chlupa, bytem 1. máje 4, Olomouc, 772 00
V Olomouci dne 25. května 2010

OSOBNĚ

počet stran: 15
počet příloh: 1 (52 listů)

Vrchní státní zastupitelství v Olomouci
Došlo: 25-05-2010
Č.j.: 1x Příl.: 52x list
Podatelna

Věc: Trestní oznámení

Ve smyslu §158 odst. 1 zákona č. 141 / 1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestního řádu), podávám tímto trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu sabotáže podle §314 zákona č. 40/2009 Sb., který v doslovném významu odpovídá i §97 zákona č. 140/1961 Sb., jež byl platný dne 10. září 2009, a to na následující osoby:

JUDr. Pavla Rychetského, předsedu Ústavního soudu
prof. JUDr. Pavla Holländera, DrSc., místopředsedu Ústavního soudu
JUDr. Elišku Wagnerovou, Ph.D., místopředsedkyni Ústavního soudu

Odůvodnění:

Všichni výše uvedení zneužili a dále zneužívají svého postavení a své funkce v úmyslu poškodit ústavní zřízení České republiky tak, že zmařili a maří plnění důležitých úkolů orgánů veřejné moci a svým konáním způsobují v institucích státu České republiky poruchu mimořádného rozsahu.

Všichni výše uvedení ústavní soudci hlasovali dne 10. září 2009 pro přijetí Nálezu Ústavního soudu Pl. 27/09, kterým „zrušili“ ústavní zákon č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny. Tímto svým činem nejen porušili slib ústavního soudce, ale zásadním způsobem poškodili ústavní zřízení České republiky a následně způsobili závažnou poruchu v činnosti Ústavního soudu, který tímto přestal být garantem ústavnosti České republiky, a také poruchu ve státním zřízení České republiky, která se tak vydala mimo cestu parlamentní demokracie.

Podobným způsobem postupovalo i dalších deset ústavních soudců, kteří v rámci pléna Ústavního soudu hlasovali pro Nález ÚS Pl. 27/09. U těchto osob však nelze objektivně posoudit, zda byl tento jejich krok úmyslný či neúmyslný.

5

1. Přirozeně právní systém České republiky

„Ústava může být doplňována či měněna pouze ústavními zákony“¹

Roku 1989 platila na území tehdejší Československé socialistické republiky (ČSSR) Ústava ze dne 11. července 1960 (Sbírka zákonů č. 100/1960). Tato Ústava odvíjela veškerou moc v zemi od dělnické třídy a bez omezení, tedy zcela pozitivně ji vkládala do rukou Komunistické strany Československa (čl. 4 zákona č. 100/1960 Sb.). Tomuto stavu musel dle čl. 111 této Ústavy odpovídat i celý právní systém státu. Bylo tedy jasné, kdo je ve státě suverénem a tento suverén se ke svému totálně a pozitivně definovanému právu hlásil všemi prostředky. Nebylo tedy pochyb, že ČSSR byla stát totalitní.

Nesouhlas s tímto totalitním státem vyjádřila po 17. listopadu 1989 většina jeho občanů, a to zcela v nesouladu s tehdy platným pozitivním právem, ale plně v sounáležitosti s přirozeně – právními principy kultury evropského Západu, které jsou platné od přelomu 5. a 6. století po Kr. V tomto duchu byl dne 29. listopadu 1989 ze zákona č. 100/1960 Sb. odstraněn článek čl. 4 a moc tak byla navracena demokratickému suverénu, kterým byl lid. Tento suverén si vynutil i konání svobodných voleb v období 8. – 9. 6. 1990. Z těchto voleb vzešli zástupci lidu potvrdili jeho suverenitu 9. ledna 1991, kdy byla jako ústavní zákon č. 23/1991 Sb. přijata Listina základních práv a svobod (dále jen Listina). Přechodné období vlády lidu, které však bylo konáno v souladu s přirozeným právem a s ohledem na dodržení zákonnosti, bylo ukončeno 6. června 1992², kdy byly ukončeny další volby do Federálního shromáždění. Z těchto voleb vzešel ústavodárný parlament, který dne 16. prosince 1992 přijal s účinností od 1. ledna 1993 ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústavu České republiky. Z osamostatněné České republiky se tak stal „svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana“³.

Česká republika je dle své Ústavy demokratickou zemí, kde je „lid zdrojem veškeré státní moci; vykonává ji prostřednictvím orgánů moci zákonodárné, výkonné a soudní“⁴. Přičemž důležité je ustanovení, že „ústavní zákon může stanovit, kdy lid vykonává státní moc přímo“⁵. Tato skutečnost je uvedena v ústavním zákoně č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, což je zákon č. 23/1991 Sb. implementovaný do ústavního pořádku České republiky. Místem, kde je zmíněna možnost výkonu přímé státní moci lidem je její čl. 23 – „Občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny“⁶.

¹ ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, čl. 9 odst. 1

² tamtéž, čl. 112 odst. 1

³ tamtéž, čl. 1 odst. 1

⁴ tamtéž, čl. 2, odst. 1.

⁵ tamtéž, čl. 2, odst. 2

⁶ Ústavní zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod

Z hlediska práva je důležité, že Listina předcházela Ústavu, což plně odpovídá přirozeně – právní koncepci. Po kolapsu totalitního režimu byla nejprve veškerá moc navrácena lidu – zrušením čl. 4 zákona č. 100/1960 Sb. Následně byla lidem ve svobodných volbách ustanovena ústavodárná moc Parlamentu (tehdy zvaného Federální shromáždění ČSFR), která potvrdila přijetím Listiny jeho svrchovanost. Ústavodárná činnost tohoto voleného tělesa vyvrcholila přijetím Ústavy (ústavní zákon č. 1/1993 Sb.), která umožňuje již standardní výkon správy státu pomocí moci zákonodárné, výkonné a soudní. Myslím, že pamětníci období mezi 29. listopadem 1989 a 6. červnem 1992 potvrdí, že lidé byli svrchovanou mocí, a že moc státu byla poněkud omezena, respektive volení zástupci lidu i jimi kontrolovaná státní správa se chovali poněkud zdrženlivě.

Od 1. prosince 1993 zde již máme suverénní stát zvaný Česká republika, který se snaží standardně vykonávat své funkce. Zdrojem moci je v tomto státě lid, který ji může uplatnit třemi různými způsoby:

- zcela suverénně a svrchovaně dle čl. 23 Listiny;

v rámci svého sebeomezení prostřednictvím voleb, a to:

- mocí ústavodárnou dle čl. 39 odst. 4 ústavního zákona č. 1/1993 Sb.;
- mocí zákonodárnou dle Hlavy druhé ústavního zákona č. 1/1993 Sb.

Moc lidu je tedy trojí – svrchovaná, ústavodárná a zákonodárná. Z hlediska demokratického právního řádu je tak nejvyšší mocí ve státě moc ústavodárná, neboť moc lidu dle čl. 23 Listiny může nastoupit pouze v případě jeho „odstraňování“ či odstranění. Ústavodárná moc je tak nejvyšší mocí v demokratické zemi. Síla této moci je tak velká, že jen s její pomocí lze „doplňovat či měnit“ Ústavu, respektive ústavu, což je ústavní pořádek, který zahrnuje Ústavu, Listinu a ústavní zákony, které je doplňují či mění. Základním právním normativem České republiky je tedy tento ústavní pořádek, proti němuž může být uplatněna pouze svrchovaná moc lidu dle čl. 23 Listiny.

Konstitucí České republiky vyvrcholil i zápas o odstranění totality v českých zemích. Období od 15. března 1939 do 29. listopadu 1989 bylo poznamenáno pošlapáváním práv mnoha obyvatel. To je více jak padesát let. Těchto padesát let bylo i obdobím rozkvětu tzv. pozitivního práva, kdy v kontrastu k právu přirozenému, je mezi lidmi prováděna selekce za účelem hierarchizace společnosti. Někteří jsou tak pozitivně omezeni, jiní pozitivně povzneseni. Někdy je to na základě rasy, jindy v souvislosti s jejich původem. Přirozeně – právní systém vychází z předpokladu, že před Bohem jsou si všichni lidé rovni. A odkaz na moc boží je důležitý, neboť předpokládá její svrchovanost. Toto respektovali v roce 1789 i francouzští tvůrci Deklarace práv občana a o dva roky (1791) později Američané v Listině práv, která je prvním dodatkem jejich ústavy. S ohledem na zde převažující ateismus je důležité zdůraznit, že právní systém České republiky je přirozeně – právní a nikoliv pozitivistický. Připomenutím dlouhého období totality bylo upozorněno na skutečnost,

že návrat k přirozenému běhu společnosti je i po 1. lednu 1993 pozvolný a někdy i krkolomný.

Problémy v rámci politické reprezentace vedly a vedou v České republice k permanentnímu střetávání názorů. Výsledkem jednoho takového střetu byla i demise vlády Václava Klause k 30. listopadu 1997. Následně přijal Parlament České republiky (dále jen Parlament ČR) dne 19. března 1998 ústavní zákon č. 69/1998 Sb., o zkrácení volebního období Poslanecké sněmovny. Pomocí tohoto ústavního zákona došlo, v souladu s čl. 9 odst. 1 Ústavy, k doplnění ústavního pořádku ČR o možnost samorozpuštění Poslanecké sněmovny ke dni nových voleb. Původní možnosti rozpuštění Poslanecké sněmovny, uvedené v čl. 35 Ústavy, tak byly zcela zákonným způsobem, tedy ústavodárnou mocí, doplněny o další možnost. Ústavní zákon č. 69/1998 Sb. se tak stal v přirozeně – právním systému precedentem k dalšímu takovému postupu. Námitky proti tomuto ústavnímu zákonu jsou sice možné, ale těžko jsou obhajitelné.

Podobné politické střety vedly dne 26. března 2009 i k demisi vlády Mirka Topolánka. Na tuto skutečnost reagoval Parlament ČR stejně jako v roce 1998. Dne 28. května 2009 přijal ústavní zákon č. 195/2009 Sb., o zkrácení pátého volebního období Poslanecké sněmovny. Dle tohoto ústavního zákona mělo dojít k rozpuštění Parlamentu ČR v den předčasných voleb, které se měly uskutečnit do 15. října 2009. V návaznosti na tento ústavní zákon č. 195/2009 Sb. rozhodl dne 1. července 2009 prezident republiky (č. 207/2009 Sb.) o vyhlášení voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR v období 9. – 10. října 2009. Po tomto rozhodnutí následovala příprava voleb a volební kampaň.

Dne 26. srpna 2009 byla Ústavnímu soudu doručena ústavní stížnost, ve které se stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí prezidenta republiky č. 207/2009 Sb. a současně žádá i zrušení ústavního zákona č. 195/2009 Sb. Stěžovatelem byl poslanec Parlamentu ČR Miloš Melčák, který v dotyčných zákonech viděl porušení svých práv ukotvených v čl. 21 odst. 4 Listiny, který zní: „*Občané mají za rovných podmínek přístup k voleným a jiným veřejným funkcím*“. Na základě této stížnosti plénum Ústavního soudu nejprve dne 1. září 2009 (č. j. Pl. ÚS 24/09-16) odložilo vykonatelnost rozhodnutí prezidenta republiky č. 207/2009 Sb. a následně obě právní normy – ústavní zákon č. 195/2009 Sb. a rozhodnutí prezidenta republiky č. 207/2009 Sb. svým Nálezem Pl. ÚS 27/09 tzv. „zrušilo“. Následkem zásahu pléna Ústavního soudu došlo ke zrušení voleb, jež se měly dle ústavního zákona č. 195/2009 Sb. konat do 15. října 2009. Tomuto aktu Ústavního soudu se podrobily všechny prvky státní moci.

Vyhlášením Nálezu Pl. ÚS 27/09 došlo k podezření ze spáchání trestného činu sabotáže podle §314 zákona č. 40/2009 Sb., který v doslovném významu odpovídá i §97 zákona č. 140/1961 Sb., jež byl platný dne 10. září 2009. Ústavní soudci tímto Nálezem ÚS Pl. 27/09 nejen porušili ústavní zákon č. 1, Ústavu České republiky, a ústavní zákon č. 2,

Listinu základních práv a svobod, ale dopustili se i trestného činu proti základům České republiky. Minimálně tři ústavní soudci – Pavel Rychetský, Pavel Holländera a Eliška Wagnerová tak v úmyslu poškodit ústavní zřízení zneužili svého postavení a funkce tak, že zmařili a maří plnění důležitých úkolů orgánů veřejné moci a svým konáním způsobují v institucích státu České republiky poruchu mimořádného rozsahu. Odůvodnění, že tak učinili úmyslně je popsáno v části 2 tohoto trestného oznámení.

Následkem rozhodnutí Ústavního soudu přestává být Česká republika demokratickým státem. Veškerá moc je tímto uzurpována a předávána Ústavnímu soudu, který se ze strážce ústavnosti stává novým státním suverénem. Tímto dochází k celkovému rozkladu demokratického právního státu a ke kolapsu přirozeně – právního systému založeného na Listině. Situace je o to horší, že tomto protiprávnímu diktátu se podřizují i všechny ostatní orgány a složky státu, což ohrožuje i mezinárodní postavení České republiky včetně jejího členství v Evropské unii. Závažnost situace vyžaduje nastínit právní postavení Nálezu Pl. ÚS 27/09.

Dle čl. 83 Ústavy je Ústavní soud „soudním orgánem ochrany ústavnosti“. Ústavnost je vymezena ústavním pořádkem ČR, tedy Ústavou, Listinou a ústavními zákony. Ústavní rámec vytváří ústavodárná moc, což je nejvyšší státoporný orgán moci lidu, ze kterého pochází všechna moc v demokratickém státě. Pro ochranu ústavního pořádku je nejdůležitější čl. 9 Ústavy, který je často označován za tzv. materiální jádro ústavy⁷. Zde je stanoveno, že:

- 1) *Ústava může být doplňována či měněna pouze ústavními zákony.*
- 2) *Změna podstatných náležitostí demokratického právního státu je nepřipustná.*
- 3) *Výkladem právních norem nelze oprávnit odstranění nebo ohrožení základů demokratického státu.*

Ústavní pořádek je tedy závazný pro všechny občany bez rozdílu, a to včetně ústavních soudců. Především proto skládají ústavní soudci dle čl. 85 slib do rukou prezidenta republiky. Podstatou tohoto slibu je, aby si byli při výkonu své funkce vědomi, že žijí v přirozeně – právním systému, a že se musí řídit ústavním pořádkem. Složením slibu: „*Slibuji na svou čest a svědomí, že budu chránit neporušitelnost přirozených práv člověka a práv občana, řídit se ústavními zákony a rozhodovat podle svého nejlepšího přesvědčení nezávisle a nestranně*“ dochází k omezení moci Ústavního soudu, neboť jeho soudci jsou omezeni ústavním pořádkem. „*Odmítne-li soudce složit slib nebo složí-li slib s výhradou, hledí se na něho, jako by nebyl jmenován*“.⁸ Pokud ústavní soudce uvedený slib poruší, tak se jeho konání dostává do oblasti trestního práva. Z toho všeho vyplývá, že zrušení ústavního zákona není Ústavním soudem možné. Nález ÚS Pl. 27/09 je bezpředmětný, respektive není

⁷ ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, čl. 9 odst. 1 až 3

⁸ ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, čl. 85 odst. 3

vykonatelný. Ústavní zákon č. 195/2009 Sb. je tedy dále platný, ale nebyl naplněn. Tímto byl nejen porušen ústavní pořádek ČR, ale následkem sabotáže ze strany Ústavního soudu došlo i k rozsáhlé trestné činnosti proti základům České republiky.

Z příložených dokumentů vyplývá, že orgány státní moci se tomuto Nálezu Pl. ÚS 27/09 podrobily především z důvodu respektu k instituci Ústavního soudu. Velkou váhu mělo i jejich přesvědčení, že nález je vykonatelný. Tento respekt k instituci Ústavního soudu nemůže být zaměňován s vykonatelností uvedeného nálezu. Dle platných zákonů ČR není Nález Pl. ÚS 27/09 vykonatelný a nikdy vykonatelný nebyl. Tento respekt versus nevykonatelnost je a bude stále zdrojem potíží, tedy pokud se situace nenapraví. Pro tvrzení o nevykonatelnosti tohoto nálezu přikládám následující odůvodnění:

- A. Článek 89 odst. 1 Ústavy zní: *„Rozhodnutí Ústavního soudu je vykonatelné, jakmile bylo vyhlášeno způsobem stanoveným zákonem, pokud Ústavní soud o jeho vykonatelnosti nerozhodl jinak.“*
- B. Zákonná úprava způsobu vyhlášení nálezu je obsažena v zákoně 182/1993 Sb. o Ústavním soudu. Předmětný §57 odst. 1 zní: *„Ve sbírce zákonů České republiky (dále jen ‚Sbírka zákonů‘) se vyhláší nálezy, kterými Ústavní soud rozhodl:*
- a. *o návrhu na zrušení zákona nebo jiného právního předpisu anebo jejich jednotlivých ustanovení podle čl. 87 odst. 1 písm. a) a b) Ústavy“.*

Samotné vydání příslušné Sbírky zákonů nemá na vykonatelnost nálezu Ústavního soudu ČR žádný vliv. Dle zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv – *„Právní předpisy nabývají platnosti dnem jejich vyhlášení ve Sbírce zákonů“* - § 3 odst. 1 uvedeného zákona. Nálezy Ústavního soudu však dle § 2 odst. 1 písm. a) zmíněného zákona mezi „právní předpisy“ nepatří. K vykonatelnosti nálezu Ústavního soudu je tedy třeba, aby byl slučitelný se zde popsanou procedurou, respektive, aby byl slučitelný s ústavním pořádkem. Ač již chtěně či nechtěně je tak zabráněno tomu, aby ústavní soudci měnili ústavní pořádek – je to tedy pojistka pro případ, že by svůj slib nedodrželi.

- C. zpět k Ústavě, tak její čl. 87 odst. 1 písm. a) a b) zní: *„Ústavní soud rozhoduje:*
- a) *o zrušení zákonů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem,*
- b) *o zrušení jiných právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem nebo zákonem.“*
- D. Na tomto místě je třeba upřesnit, co je to ústavní pořádek. Ten je definován v čl. 112 odst. 1 Ústavy takto: *„Ústavní pořádek České republiky tvoří tato Ústava, Listina základních práv a svobod, ústavní zákony přijaté podle této Ústavy a ústavní zákony Národního shromáždění Československé republiky, Federálního shromáždění Československé socialistické republiky a České národní rady upravující státní hranice České republiky a ústavní zákony České národní rady přijaté po 6. červnu 1992.“*

E. To, zda je ústavní zákon ústavním zákonem není samozřejmě dáno jeho prostým názvem, ale dle Ústavy musí v souladu s článkem 39 odst. 4 splňovat zásadní kritérium, neboť tento odstavec zní: „K přijetí ústavního zákona a souhlasu k ratifikaci mezinárodní smlouvy uvedené v čl. 10a odst. 1 je třeba souhlasu třípětinové většiny všech poslanců a třípětinové většiny přítomných senátorů.“

Zpětně lze tuto proceduru projít takto:

E1) V souladu s Ústavou je schválen ústavní zákon, a to nejen podle názvu, nýbrž i procedurou.

D1) Ústavní zákon z E1 se automaticky stává součástí ústavního pořádku, nebo-li ústavy.

C1) Jako součást ústavního pořádku je dotčený zákon z E1 normativem pro posuzování ostatních, obecně řečeno „prostých“ zákonů. Ústavní zákon nelze za současného stavu posuzovat ústavním pořádkem, neboť je jeho součástí - toto nemá logické a tedy i právního východisko.

B1) Pokud je „prostý“ zákon Ústavním soudem shledán v rozporu s ústavním pořádkem, pak může být zrušen nálezem Ústavního soudu, který bude uveřejněn ve Sbírce zákonů. Ústavní zákon takto zrušen být nemůže, neboť je součástí onoho normativu a nelze v rámci tohoto normativu, mimo Parlament ČR a jeho zákonné postupy, cokoliv měnit, rušit nebo opravovat – viz čl. 9 odst. 1 Ústavy.

A1) Vydání nálezu Ústavního soudu ČR ve Sbírce zákonů nemá na jeho vykonatelnost vliv. Předmětný Nález týkající se ústavního zákona může být sice ve Sbírce zákonů otištěn, ale není vykonatelný. Je to zcela zbytečný akt s nulitní hodnotou. V praxi to znamená, že vydání částky 98 Sbírky zákonů bylo v roce 2009 zcela zbytečné a neopodstatněné.

Při této zpětné rekapitulaci je opět jasné, že ústavní zákon nemůže být zrušen Ústavním soudem vyhlášením příslušného nálezu ve Sbírce zákonů. Ústavní zákon totiž nemůže být zrušen Ústavním soudem vůbec – viz slib soudce Ústavního soudu dle čl. 85 odst. 2 Ústavy.

Mohou zde samozřejmě vzniknout obavy, že ústavodárná moc parlamentu bude zneužita, a že poslanci a senátoři mohou odhlasovat něco nepřijatelného. Zde samozřejmě záleží na závažnosti tohoto „provinění“. Možnost nápravy je však v tomto případě vždy odvislá od svrchované moci lidu, který může podobně jako v roce 1989 úspěšně aplikovat čl. 23 Listiny. Je však třeba vnímat, že takovouto chybu musí naráz udělat 120 poslanců a 49 senátorů, tedy celkem 169 zástupců lidu z celkových 281. Těchto 169 ústavodárců musí vzejít ze svobodných voleb. Jedná se tedy o poměrně reprezentativní vzorek lidu, dá se říci, že ten nejreprezentativnější. I oni se samozřejmě mohou mýlit, ale stále je zde pojistka v čl. 23 Listiny, dle které proti tomu může vystoupit nejen lid, ale i jednotlivý člověk – občan. A to je dost silná pojistka, jejíž opomenutí již samo o sobě způsobuje zásadní poruchu ve společnosti, respektive v demokratickém řádu i přirozeně – právní koncepci.

Ústavní soud udělal dne 10. září 2009 osudovou chybu, neboť nerespektoval Ústavu, a to mimo jiné v procedurách uvedených pod písmeny C) a C1), a přivlastnil si moc lidu dle čl. 23, aby zásadně omezil či vlastně zrušil ústavodárnou moc Parlamentu ČR. Výše uvedené lze shrnout takto - Nález Pl. ÚS 27/09 není vykonatelný. Vykonatelnost nálezu Ústavního soudu se neodvíjí od jeho vyhlášení ve Sbírce zákonů. Vykonatelnost nálezu Ústavního soudu je možná pouze, není-li tento v rozporu s ústavním pořádkem. Ústavní soud ČR je strážcem ústavnosti a nikoliv ústavy, nebo-li ústavního pořádku. Strážcem ústavního pořádku ČR a tedy i ústavy s malým „u“ je Senát PČR a prezident republiky.

Nálezem Pl. ÚS 27/09 tak došlo k zanesení vážné chyby do demokratického právního státu, respektive k porušení většiny základních zákonů a k následné trestné činnosti. U osob, na které je podáno toto trestní oznámení je přítom na základě veřejně dostupných informací prokazatelné, že celý tento postup připravovali a provedli jej úmyslně.

2. Úmysl

„Změna podstatných náležitostí demokratického právního státu je nepřipustná.“⁹

Výše popsaný přechod státního systému z pozitivistické k přirozeně – právní koncepci nebyl a není vždy přijímán kladně. Jde však o základní podmínku pro existenci demokratického právního státu. Po padesáti letech totality však nemůže překvapit, že pozitivistický duch práva je pevně ukotven v myšlení mnoha kompetentních a důležitých osob. V České republice je tento tlak umocněn i většinovým odmítáním víry v Boha, tedy ateismem. Bylo jen otázkou času, kdy někdo zatouží nejen po „vedoucí úloze“, ale tuto svoji touhu bude i aktivně prosazovat, a to i za cenu masivního porušení zákona. Toto nebezpečí existovalo i ze strany Ústavního soudu, který je po roce 2003 tvořen soudci s většinově pozitivistickou zkušeností. Mezi ně patří i místopředseda Ústavního soudu, prof. Pavel Holländer, který byl aktivním členem Komunistické strany Československa v letech 1976 až 1989. Působil přitom na Právnické fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě. Přesto se mu z celkem nepochopitelných důvodů podařilo v roce 1993 stát se soudcem českého Ústavního soudu a nyní je dokonce i jeho místopředsedou.

Prof. Pavel Holländer zahájil přípravu uvedeného trestného činu nejpozději v roce 2005. Tehdy zveřejnil v časopise Právník zásadní článek „*Materiální hledisko Ústavy a diskrece ústavodárce*“¹⁰. Tato stať je jednoznačně ideologickou úvahou o hledání technologie s jejíž pomocí může Ústavní soud převzít moc v České republice, a to cestou omezení ústavního pořádku ve svůj prospěch. Schopnost měnit ústavní pořádek je přitom dána dle čl. 39 odst. 4 Ústavy pouze moci ústavodárné. Tento možný postup Ústavního soudu obhájí pan Holländer účelovou manipulací s fakty a názory a „dokládá“ na zahraničních případech.

⁹ ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, čl. 9 odst. 2

¹⁰ Holländer Pavel, Materiální ohnisko ústavy a diskrece ústavodárce, In: Právník 4/2005, str. 313 - 336

Nejdůležitějším závěrem, který prof. Holländer v této své stati učinil, je poznání podmínek za jakých může Ústavní soud získat kontrolu nad společností prostřednictvím „ovlivnění“ ústavního pořádku. „*Pomineme-li posouzení souladu návrhů ústavních zákonů s čl. 9 odst 2 Ústavy ze strany samotného Parlamentu, jeho komor a jejich orgánů, pomineme-li teoretické možnosti ingerence prezidenta republiky a jejich hypotetické důsledky (např. odmítnutí signace), a konečně pomineme-li kategorii občanské neposlušnosti (čl. 23 Listiny základních práv a svobod), předmětem úvah zůstává soudní kontrola souladu „jednoduchého“ a „kvalifikovaného“ ústavního práva.*“¹¹ Tomuto lze rozumět pouze tak, že pokud ústavodárce neuplatní svoji diskreci, nebo někdo jiný z ústavních činitelů nezahájí aktivní odpor (např. prezident), pak je nutno pro změnu ústavního pořádku ze strany Ústavního soudu pominout existenci Listiny (zejména jejího čl. 23) a poté, pokračuje prof. Holländer takto: „*Bylo by možno v této souvislosti otevřít diskusi o třech myslitelných alternativách.*“¹² Nejdůležitější je tedy ono „poznání“, že Ústavní soud může tento krok udělat pouze za předpokladu, že pomine čl. 23 Listiny základních práv a svobod. Dle prof. Holländera je tedy třeba ignorovat přirozeně – právní základy demokratického právního státu a vše řešit pozitivistickým způsobem. Toto však přímo odporuje čl. 9 odst. 2 Ústavy.

O tom, že takto pozitivisticky uvažuje předsednictvo Ústavního soudu zcela běžně svědčí i nedávný výrok předsedy Ústavního soudu Rychetského: „*Všimněte si také, že v české ústavě tak jako v jiných zemích je kompetence ÚS vymezena výlučně pozitivně, není tam žádný negativní výčet, který by říkal, co ÚS nesmí.*“¹³ Skutečnost, že tento výrok není pravdivý byla již v tomto trestním oznámení dokázána.

Samý závěr stati prof. Holländera již přímo obsahuje konstrukci, jakým způsobem může český Ústavní soud změnit ústavní pořádek ve svůj prospěch. „*Konečně alternativa třetí není toliko hypotetickou úvahou, nýbrž reálnou fungující skutečností. Ústavní soud v dosavadní judikatuře důrazně dal najevo nezbytnost ochrany materiálního ohniska Ústavy. By-li v jednom případě (sp. Zn. Pl ÚS 36/01) konfrontován s ústavním zákonem (měnícím a doplňujícím Ústavu), postupoval pak metodou interpretace konformní s kautelami plynoucími s čl. 9 odst 2 (čili analogií se zásadou priority ústavně konformní interpretace před derogací).*“¹⁴ Místopředseda Ústavního soudu se zde tedy přihlásil k tomu, že záměrem Ústavního soudu je přímo měnit a doplňovat ústavní pořádek.

Uvedený článek v časopise Právník je tedy zcela jasným důkazem, že uvedený trestný čin byl připravován a plánován. O tom, že tento článek sehrál při rozhodování Ústavního v předmětné věci zásadní úlohu svědčí i vyjádření místopředsedkyně Ústavního

¹¹ tamtéž, str. 331

¹² tamtéž, str. 331

¹³ Chaos nenastane, rozhovor s předsedou Ústavního soudu, In: Respekt č. 17/2010, str. 44

¹⁴ Holländer Pavel, Materiální ohnisko ..., str. 333

8

soudu Elišky Wagnerové: „Kolega Holländer se tomuto tématu věnoval už právě v minulosti, napsal o tom rozsáhlý materiál, rozsáhlou stať, kterou publikoval, já nevím, už před několika lety“¹⁵, které bylo prezentováno dne 14. 9. 2009 v pořadu Reportéři ČT veřejnoprávní České televize. Tamtéž toto stanovisko potvrdil i pan Rychetský: „V podstatě asi, kdyby to dostal kdokoliv z nás ostatních, tak by se zítra nemohlo konat první ústní jednání. Tak by si to vyžádalo mnohem delší čas.“¹⁶. Nepřekvapí tedy, že Nález Pl. 27/09 je ve skutečnosti z větší části opsaný zmíněný článek prof. Holländera z časopisu Právník č. 4/2005.

Aktivní přípravu tohoto trestného činu dokazuje i snaha nalézt osobu, která by Ústavnímu soudu poskytla záminku k omezení ústavního pořádku a ke změně podstatných náležitostí demokratického právního státu. Dne 22. června k tomuto kroku vyzývala na veřejnoprávní stanici Radiožurnál místopředsdkyně Eliška Wagnerová. „A můj názor, já bych tedy taky vlastně nerada tak úplně zveřejňovala, protože ono není pořád jisté, zda tento zákon bude nebo nebude napadnut u Ústavního soudu, protože koneckonců sice se nenašla ta skupina senátorů, no, ale mohl se obrátit třeba nějaký senátor, teda pardon senátor, poslanec, jo, kterému bylo, bude zkrácen mandát s ústavní stížností, že tedy mu bylo zasaženo do jeho politického práva, tedy vykonávat veřejnou funkci nerušeně a že mohl by zpochybňovat prostě tento zákon, takže ono ještě není úplně vyloučeno, že by se Ústavní soud mohl tedy tou matérií zabývat, ...“¹⁷

Domnívám se, že je tedy prokazatelné, že prof. Holländer aktivně připravoval omezení ústavního pořádku ze strany Ústavního soudu, a to s plným vědomím jeho předsedy pana doktora Rychetského i druhé místopředsdkyně Ústavního soudu, paní doktorky Elišky Wagnerové, která navíc k tomuto trestnému činu nabádala i ostatní osoby. I příprava trestného činu sabotáže je dle §314 odst. 4 trestná.

3. Důsledky

„Výkladem právních norem nelze oprávnit odstranění nebo ohrožení základů demokratického státu.“¹⁸

„Máme taláry, které jsou klasický evangelický pastor. To je zřejmě taková ta tradice.“¹⁹ Tato slova pronesl dne 10. září 2009, před vstupem na plénum Ústavního soudu jeho předseda Pavel Rychetský. Následně, dne 19. října 2009, se v tom samém taláru nechal vyfotit na titulní stranu podnikatelského týdeníku Profit²⁰. Tmavá fotografie pana předsedy Ústavního soudu v černého taláru je zde doplněna slovy: „Pavel Rychetský

¹⁵ pořad Reportéři ČT ze dne 14. 9. 2009

¹⁶ tamtéž

¹⁷ přepis pořadu Jak to vidí – JUDr. Eliška Wagnerová, PhD. (22. 6. 2009), http://www.rozhlas.cz/jaktovidi/prepisy/_zprava/598019

¹⁸ ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, čl. 9 odst. 3

¹⁹ pořad Reportéři ČT ze dne 14. 9. 2009

²⁰ Profit č. 42 ze dne 19. října 2009

POKUD JE BŮH, JE TO ZLOČINEC“, které jsou zvýrazněny jasně žlutou barvou. Jedná se o upoutávku k „rozhovoru s předsedou Ústavního soudu o zrušených volbách, Lisabonu a Bohu“.

Uvedená citace je částí úplného konce rozhovoru uveřejněného ve zmíněném časopise²¹. Pan Rychetský při ní odpovídá na otázku „Kde se stala chyba?“, čímž je myšleno, kde se stala chyba v celkovém pojetí zákonů v České republice, v české justici. Odpověď je následující: „*Já tvrdím, že to je důsledek druhé světové války, holocaustu. Evropský systém hodnot byl především systém křesťanský. Může někdo věřit v Boha po tom, co šly miliony lidí do plynu, a on nezasáhl? Základem křesťanské víry je víra v to, že Bůh je všemohoucí – ale pokud to tak je, tak je Bůh největší zločinec. Proto se rozpadl systém hodnot, protože byly plynové komory*“.²²

Tato prezentace jednoho z nejvyšších ústavních činitelů nezůstala úplně bez odezvy. Všiml si jí katolický kněz Tomáš Halík, a ten následně využil deník Lidové noviny ke zprostředkování rozhovoru na toto téma s panem doktorem Rychetským. Redaktorem moderovaný rozhovor obou osobností byl otištěn v páteční příloze tohoto deníku, která nese název Pátek dne 31. prosince 2009. Zde předseda Ústavního soudu dochází k ještě radikálnějšímu poznání – „*Jinými slovy, jsem přesvědčen, že většina z těch 70 procent (atesitů – pozn. VCH) přinejmenším věří v základní lidské hodnoty, jako je láska nebo pomoc slabšímu. A někdo k tomu potřebuje tu transcendentální rovinu, a má-li ji, má jednodušší život. A někdo ji nepotřebuje, připouštím, že je to můj případ. Právě abych si nemusel klást otázky, na které není odpověď je pro mne jednodušší si vytvořit ‚Boha‘ sám v sobě, ale ten termín Bůh je zástupný*“.²³

Uvedené výroky jsou názorným příkladem, na jakých tradicích současný Ústavní soud staví. Jedním dechem se přiznávají křesťanské základy naší morálky a současně se toto vše zavrhuje, aby mohl být konstituován systém nový. Ale jaký? Na to lze nalézt jen jednu odpověď – pravdu vidí pan Rychetský v sobě. Ono hledání boha sama v sobě neznamena nic jiného než barbarizaci a stav před „společenskou smlouvou“, kdy byl člověk člověku vlkem respektive stav, kdy člověk přestává být lidskou bytostí. Jde tedy o doznání toho, že současný řád, současnou „společenskou smlouvu“ je třeba zrušit a nahradit pohledem novým, asi rozumnějším. To je čirý pozitivismus, jde o plnou relativizaci hodnot, což je rovno destrukci společnosti. Nález ÚS Pl. 27/09 tomuto pohledu plně odpovídá. Nicméně ani takovým „*výkladem právních norem nelze oprávnit odstranění nebo ohrožení základů demokratického státu*“²⁴. Současná dohoda občanů ČR je, že „*stát je založen*

²¹ tamtéž str. 26 - 31

²² tamtéž str. 31

²³ Se satanem nelze vyjednávat, In: Víkend, příloha deníku Lidové noviny, 31. 12. 2009 str.

²⁴ ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, čl. 9 odst. 3

5

na demokratických hodnotách a nesmí se vázat ani na výlučnou ideologii, ani na náboženské vyznání²⁵. Z vyjádření pana Rychetského může vzniknout dojem, že 30% věřících obyvatel nesmýšlí zrovna racionálně.

Tento pohled předsednictva současného Ústavního soudu na některé své spoluobčany potvrzuje i Eliška Wagnerová, která prohlásila: „... zdá se, že, že lidé, kteří jsou jaksi ukotveni, jako věřící lidé, tak teď se k tomu staví tedy výslovně odmítavě, taková ta generace, která už přece jenom se vymanila z těch pout ukotvení v nějakém náboženství, tak ta je k tomu jaksi laxnější a smířlivější, ...“²⁶. Zkrátka lidé se dle těchto soudců dělí na dvě skupiny na ty, kteří chápou a ty, kteří nechápou. Nechápacím přitom podle nich jaksi nedošlo, že po holocaustu je třeba se na věci dívat jinak, neboť v Boha již podle nich nejde věřit. Není možné, aby někteří z nejvyšších ústavních činitelů nejen zastávali, ale i šířili takovéto názory, které mohou nabourávat i ústavou zaručená lidská práva. Nedostatek této empatie vede často k tragédiím jako byly tzv. „norimberské zákony“ o říšském občanství a ochraně krve. Právě ony předcházely onen děsivý holocaust.

Naskytá se otázka, proč byl vlastně Nález ÚS Pl. 27/09 vydán, co vedlo ústavní soudce k jeho vyhlášení. Důvodem může být složitá politická situace a nerespektování soudních rozhodnutí, které dosáhlo problematického stupně. Státu se však vymáhat právo nedaří obecně. Politici možná potřebovali lekci, ale k tomu již mohlo stačit sdělení č. 312/2009 Sb z 1. září 2009 o pozastavení vykonatelnosti rozhodnutí prezidenta republiky č. 207/2009 Sb., o vyhlášení voleb do Poslanecké sněmovny. Nakonec však došlo k vyhlášení nálezu, který trhá na kusy celý právní systém České republiky. Nyní není jasné, která část ústavního pořádku „platí“, a která nikoliv.

Skutečný důvod vyhlášení Nálezu Pl. ÚS 27/09 může být ukryt v následujícím výroku soudce Holländera: „Pro Ústavní soud je strašně důležité, aby ..., aby si ujasnil účely, to co tam v tom textu zákona vyjádřeno není. Ona to tam otevřela paní doktorka Wagnerová. Říkala: ‚Kupříkladu příkladem je poslanec Kalousek, který se vyjádřil, že patrně řada poslanců podpořila ten ústavní zákon z jiných důvodů než jaký je prezentován ve vyjádření Poslanecké sněmovny a Ústavní soud by se měl snažit zorientovat v tom co se vlastně stalo.‘“ Obecně je známo, že hlavním důvodem přijetí ústavních zákonů č. 69/1998 Sb a č. 195/2009 Sb. bylo prodloužení výplaty finančních prostředků plynoucích z funkce poslance. Poslanci tak pobírali svoji odměnu a peněžité dávky po delší dobu, než kdyby postupovali podle výchozích ustanovení Ústavy. To by znamenalo, že hlavním důvodem Ústavního soudu byly asi peníze. Z logiky věci šlo asi o peníze pana poslance Melčáka, neboť ten mohl být na tomto systému nejvíce trdný.

²⁵ ústavní zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, čl. 2 odst. 1

²⁶ přepis pořadu Jak to vidí – JUDr. Eliška Wagnerová, PhD. (22. 6. 2009), http://www.rozhlas.cz/jaktovidi/prepisy/_zprava/598019

27

Funkce poslance však není funkcí osobní, nýbrž jde o zastupitelskou funkci. Poslanec je tedy nositelem mandátu, který mu propůjčují jeho voliči a nikoliv člověk, kterému voliči umožňují si „vydělat“. Ztráta mandátu poslance v důsledku předčasných voleb tak není žádným omezením čl. 21 odst. 4 Listiny („*Občané mají za rovných podmínek přístup k voleným a jiným veřejným funkcím*“). Předčasné volby naopak vrací lidu svrchovanou moc k tomu, aby si své zástupce převolili. Nikdo nebránil panu poslanci Melčákovi o mandát znovu usilovat. Možná je však vědomí soudců Ústavního soudu natolik zatíženo novým společenským pohledem, že při všech aktech přepočítávají peněžní aktiva a pasiva. Tomuto pohledu by odpovídal i nález sp. zn. Pl. ÚS 8/07 ze dne 23. března 2010, který ruší ustanovení zákona o důchodovém pojištění, které dle ústavních soudců dostatečně nezohledňuje zásluhovost pojištěnce. Větší kombinace rovnosti a záslužnosti však v důchodovém systému nemůže vyústit ve spravedlivější systém, ale bude mít spíše opačný důsledek. Postupně se přitom zjišťuje, že hlavním cílem tohoto nálezu je zvýšit peněžní dávky důchodového pojištění u soudců.

Peníze nejsou a nebyly hlavním argumentem vyhlášení Nálezu ÚS Pl. 27/09. Podstatou jeho přijetí je především neschopnost většiny ústavních soudců orientovat se v přirozeném právu, a toho zneužila skupina osob k prosazení svých cílů. Odpovědné je však nastalý problém řešit a nikoliv jej zametat pod koberec v očekávání, že tam se na něj zapomene.

4. Shrnutí

Podat trestní oznámení na celé předsednictvo Ústavního soudu není pro mne jednoduché. Činím tak poté, co jsem o tomto problému uvědomil všechny demokratické orgány, jejichž úkolem je ochrana demokratického právního státu. Tuto činnost jsem zahájil neprodleně 10. září 2009. Z hlediska právně závazných kroků jsem učinil tyto akty:

- dne 2. listopadu 2009 jsem podal ústavní stížnost s využitím práva *ius resistenci et contradicenti*, tedy podle čl. 23 Listiny;
- dne 6. ledna 2010 jsem o celé záležitosti informoval prezidenta republiky;
- dne 6. ledna 2010 jsem o celé záležitosti informoval předsedu Senátu PČR;
- dne 9. února 2010 jsem požádal předsedu Senátu PČR o veřejné slyšení;
- ve dnech 10. – 19. dubna 2010 jsem požádal postupně o veřejné slyšení všech zbývajících 80 senátorů PČR.

Toto trestní oznámení tedy podávám po lhůtě 30-ti dnů, které uplynuly od odeslání poslední žádosti o veřejné slyšení v Senátu PČR. Dokumenty o tomto mém dosavadním postupu jsou součástí přílohy č. 1 tohoto trestního oznámení.

Předpokládám, že pokud bude mé trestní oznámení shledáno odůvodněné, tak bude podstoupeno, v souladu s čl. 86 odst. 1 Ústavy, opět Senátu PČR. Prosím také, aby v souladu s § 2 odst. 4 probíhalo projednávání této trestní věci co nejrychleji, a to zejména s ohledem na podzimní termín voleb do Senátu PČR. Pokud by tyto volby proběhly ještě před rozhodnutím v této věci, tak bude již postup dle čl. 86 odst. 1 Ústavy neúčinný a celá problematika Nálezu ÚS Pl. 27/09 bude muset být řešena na mezinárodní úrovni.

Pokud by byl Nález Pl. 27/09 dále akceptován, tak Česká republika přestává být demokratickou zemí, neboť demokracie je definována jako „vláda lidu prostřednictvím volených zástupců“²⁷. Tento způsob vlády je nyní narušen, neboť Ústavní soud ČR si osobuje moc aktivně omezovat svrchovanou vládu lidu (pomocí negace čl. 23 Listiny) a ústavodárnou moc jím volených zástupců svými nálezy, které svévolně zasahují a mění ústavní pořádek České republiky. Tímto se Ústavní soud sám staví nad demokratické principy vlády s tím, že je ve všech ohledech poslední rozhodnou instancí ve státě. Akceptace tohoto chování může vést pouze k tomu, že poslední demokraticky zvolení zástupci lidu ukončí svoji činnost v roce 2014 a Česká republika přestane být demokratickou zemí již v roce 2010, neboť většina členů Parlamentu ČR bude zvolena v nedemokratických podmínkách. Na tomto faktu nezmění nic ani opakované svobodné volby, neboť ty se uskuteční za stavu, kdy je neomezená moc nikoliv na straně lidu, ale na straně Ústavního soudu. Typ státního zřízení, ke kterému tímto Česká republika spěje, asi nebyl dosud popsán. Pravděpodobně však jde o státní formu spojenou s ideologií pozitivismu. Lze oprávněně předpokládat, že tato státní forma je vysoce nebezpečná a na aktuálnost jejího nebezpečí již bylo upozorněno – „*pozitivistický způsob myšlení, jež se nejen vzdálil od jakéhokoliv vztahu ke křesťanskému světovému názoru, ale také, a především, odmítl jakoukoliv známku metafyzického a morálního myšlení. Následkem toho se někteří vědci, zcela postrádající etické myšlení, vystavují nebezpečí, že středem jejich zájmu už nebude lidská osoba a celistvost jejího života. Dokonce někteří z nich, vědomi si své možnosti, jaké má technologický pokrok, kromě toho, že ustupuje logice trhu, propadají i pokušení demiurgické moci nad přírodou a nad samou lidskou bytostí*“²⁸. Papežství vždy s předstihem varovalo před negativními dopady ideologií. Pro 20. století jsou v tomto ohledu důležité zejména encykliky Pia XI. (1922 – 1939) odsuzující rasismus, fašismus ve Španělsku i Německu a konečně i komunismus. Podobně postupoval i jeho nástupce Pius XII. (1939 – 1958), který se mimo nacismu zaměřil i na komunismus po II. světové válce.

Většina pléna Ústavního soudu svým Nálezem Pl. ÚS 27/09 nejen ohrožuje demokracii v České republice, ale i její členství v mezinárodních organizacích, zejména pak v Evropské unii. Dle čl. 2 Aktu o podmínkách přistoupení (dále jen „Akt“) se Česká republika zavazuje,

²⁷ Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost, Academia, Praha 1994, str. 56

²⁸ Jan Pavel II, Fides et ratio (14. 9. 1998), 46

13

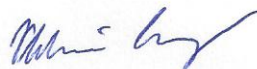
že se bude řídit ustanoveními původních smluv a aktů Evropské unie. Za původní smlouvu se dle čl. 1 písm. b) Aktu považuje i Smlouva o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“).

Ve smyslu §158 odst. 2 zákona č. 141 / 1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestního řádu), Vás také žádám o vyrozumění o účinných opatřeních.

Závěrem bych chtěl citovat slova pana prof. Vladimíra Klokočky, soudce českého Ústavního soudu v letech 1993 - 2003. *„Ani ústavní soud nesmí překročit rámec, který mu ústavní stát vymezuje. Také ústavní soud je podroben vůli ústavodárce v zásadních otázkách a zákonodárci v detailech své organizace a činnosti. Ústavní soud není postaven nad ústavu, ale jako její součást a spolu s ní může být předmětem nové ústavy: v krajním případě může být parlamentem cestou ústavního zákona pozměněn nebo dokonce zrušen.“*²⁹ Ve stejném duchu se postavil i k ústavní stížnosti pana poslance Melčáka. Souhlasil s tím, *„že Melčák měl právo takovouto stížnost podat. Protože podle zákona o Ústavním soudu může podat ústavní stížnost každý ...“*³⁰ Nicméně na otázku, *„zda opravdu bylo porušeno jeho základní ústavní právo ...“*³¹ odpověděl již takto: *„Tady mám určité pochybnosti. V článku 16 ústavy se stanoví, že Poslanecká sněmovna má 200 poslanců, kteří jsou voleni na dobu čtyř let. Je však otázka, zda celé toto funkční období je základním občanským právem ... Nepochybně je základním právem být volen do Poslanecké sněmovny. O tom není sporu. Ale předpokládat, že dodržení funkčního období čtyř let je jakousi ústavní garancí, že zvolená osoba má neomezenou možnost vyčerpat celou tuto dobu – to podle mne základní právo není.“*³² Tento názor byl publikován 5. září 2009, a to člověkem, který je jedním ze stěžejních autorů Ústavy. Navíc jde přímo o člověka, který do této Ústavy vložil ono materiální jádro článku 9³³. 10. září 2009 Ústavní soud rozhodl. Volby se do 15. října 2009 nekonaly. Pan profesor Klokočka zemřel 19. října 2009

...

S pozdravem

Vladimír Chlup

²⁹ Klokočka Vladimír, Ústavní systémy evropských států, Praha 1996, str. 373

³⁰ Navara Luděk, Politici potřebovali terapii šokem In: MF Dnes 5. 9. 2009, str. 10

³¹ tamtéž

³² tamtéž

³³ Hvízdala Karel, O druhé emigraci přemýšlím od devadesátých let, In. Internetový blog K. Hvízdaly